

NIESPOKOJNI I BUNTOWNICZY

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 3 lipca

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Lb 11,1-33; 12,1-13; 13,27-14,23; 1 Kor 10,1-11; Lb 14,39-45.

TEKST PAMIĘCIOWY: „A to wszystko na tamtych przyszło dla przykładu i jest napisane ku przestrodze dla nas, którzy znaleźliśmy się u kresu wieków” (1 Kor 10,11).

Na przestrzeni wieków wielu ludzi zauważało dziwne niespokojne zachowania u psów i innych zwierząt domowych tuż przed silnymi trzęsieniami ziemi.

Naukowcy ustalili, że zwierzęta są w stanie wyczuć pierwsze fale sejsmiczne, które występują przed wtórną falą wstrząsową. To przypuszczalnie wyjaśnia, dlaczego zwierzęta zachowują się niespokojnie, zanim ziemia niebezpiecznie zadrży. Niektóre zwierzęta, takie jak słonie, mogą wyczuć fale dźwiękowe o niskiej częstotliwości i drgania wstępne, których ludzie nie mają szans wykryć.

W dniu 23 sierpnia 2011 roku — kilka minut przed trzęsieniem ziemi o sile 5,8 stopnia w skali Richtera — niektóre zwierzęta w ogrodzie zoologicznym przy Instytucie Smithsona w mieście Waszyngtonie zaczęły zachowywać się bardzo dziwnie. Wśród nich były także lemury, które poczęły wydawać przeraźliwe dźwięki około piętnastu minut przed tym, jak ziemia niebezpiecznie zadrżała.

W lekcji tego tygodnia przyjrzymy się przykładom dziwnego niepokoju ludzi spowodowanego nie zbliżaniem się katastrofy naturalnej, takiej jak trzęsienie ziemi, ale raczej zasadniczą grzesznością ludzkiej natury tych, którzy nie polegają na łasce Chrystusa oferowanej ludziom przychodzącym do Niego w wierze i posłuszeństwie.

Izraelici byli niespokojni i zniecierpliwieni, gdy opuścili Synaj i wędrowali do Kanaanu. Upłynął ponad rok od czasu, gdy opuścili Egipt (zob. Lb 1,1). Byli gotowi wkroczyć do Ziemi Obiecanej. Zostali policzeni i zorganizowani. Widzieli niesamowite przejawy przychylności Boga i wyraźne znaki Jego obecności. Jednak w pierwszym miejscu, w którym zatrzymali się po wyruszeniu z Synaju, zaczęli narzekać.

Przeczytaj Lb 11,1-15. Na co utyskiwali Izraelici?

Izraelici požądali mięsa, ogórków, dyni, porów, cebuli i czosnku, które jadaliby w Egipcie:

— „Obyśmy mogli najeść się mięsa! Przypominamy sobie ryby, któreśmy jadaliby w Egipcie za darmo, i ogórki, dynie i pory, i cebulę, i czosnek; a teraz opadliśmy z sił, bo nie mamy nic, a musimy patrzeć tylko na tę mannę” (Lb 11,4-6).

Widocznie ich pamięć działała bardzo wybiórczo, skoro pamiętali, co jadaliby w Egipcie, ale zapomnieli o niewoli i ucisku, które znosili (zob. 1. rozdział *Księgi Wyjścia*).

Od ponad roku byli karmieni przez Boga manną, która zaspokajała ich potrzeby, a jednak teraz chcieli czegoś innego. Nawet Mojżesz uległ ich wpływowi. Kierowanie grupą burzących się ludzi nie jest łatwe. Ale Mojżesz wiedział, do kogo zwrócić się z prośbą o pomoc. „I rzekł Mojżesz do Pana:

— Dlaczego tak źle obszedłeś się ze swoim sługą? I dlaczego nie znalazłem łaski w twoich oczach, żeś włożył na mnie cały ciężar tego ludu?” (Lb 11,11).

Jak Bóg odpowiedział na te skargi? Przeczytaj Lb 11,16-33.

Bóg nie jest głuchy na nasze prośby, gdy zaczynamy narzekać. W przypadku Izraelitów dał im przepiórki, by nasycili swoje pragnienie spożywania mięsa. Ale tak naprawdę nie chodziło im o mięso. Gdy jesteśmy nieszczęśliwi, niespokojni i gniewni, często domniemana przyczyna jest tylko tym, co wyzwała nasze emocje, ale nie jest prawdziwą przyczyną naszego wzburzenia. Wszczyńmy konflikty, bo brakuje nam czegoś głębszego, co dotyczy naszych więzi z innymi. Izraelici zbuntowali się przeciwko Bożemu prowadzeniu. To samo grozi także współcześnie nam, bez względu na obecnie istniejącą sytuację, gdyż przychodzi to nam łatwiej, niż to sobie wyobrażamy.

Dlaczego tak łatwo przychodzi nam wspominać przeszłość jako lepszą, niż była naprawdę?

Przeczytaj Lb 12,1-3. Z jakimi zarzutami wystąpili Miriam i Aaron?

Miriam i Aaron pozornie nie byli zadowoleni z tego, że Mojżesz poślubił Kuszytkę. Syppora była Midianitką (zob. Wj 3,1). Tak oto wśród izraelskiej elity pojawiły się przejawy naszej upadłej natury, i to w bardzo niemiły sposób (jak zwykle).

Jednak tekst biblijny wyraźnie wskazuje, iż był to jedynie zmyślony powód. Prawdziwą przyczyną ich zawiści był dar prorokowania. W poprzednim rozdziale czytamy, iż Bóg polecił Mojżeszowi wyznaczyć siedemdziesięciu starszych, którzy mieli pomagać mu w sprawowaniu przywódczych obowiązków (zob. Lb 11,16-17.24-25). Aaron i Miriam także odgrywali istotne role przywódcze (zob. Wj 4,13-15; Mi 6,4), więc poczuli się zagrożeni przez nowych przywódców. Dlatego zaczęli mówić:

— „Czy tylko przez Mojżesza przemawiał Pan? Czy także przez nas nie przemawia?” (Lb 12,2).

Jak Bóg odpowiedział na te narzekania? Przeczytaj Lb 12,4-13. Dlaczego Bóg zareagował tak zdecydowanie?

Odpowiedź Boga była natychmiastowa i nie pozostawia miejsca na interpretację. Dar prorokowania nie jest bronią w walce o władzę. Mojżesz nadawał się na przywódcę, bo dobrze zdawał sobie sprawę z tego, jak bardzo jest zależny od Boga.

Fakt, iż Miriam została wymieniona przed Aaronem w Lb 12,1, wskazuje, że mogła być pomysłodawczynią ataku na Mojżesza. W tamtym czasie Aaron służył już jako arcykapłan w Izraelu. Gdyby został dotknięty trędem, nie byłby w stanie sprawować służby w świątyni na rzecz Izraelitów. Ukaranie Miriam trędem wyraźnie świadczyło o niezadowoleniu Boga z powodu postawy obojga rodzeństwa i spowodowało zmianę, jaka była niezbędna w tej rodzinie. Prośba Aarona przedstawiona w imieniu Miriam potwierdza, że on także był winny (zob. Lb 12,11), ale teraz, zamiast krytykować i buntować się, poprosił Mojżesza, by wstawił się za Miriam u Boga (zob. Lb 12,11-13). Takiej postawy oczekuje Bóg od swego ludu. I wysłuchał On pokornej prośby, i uzdrowił Miriam.

Choć zawsze łatwo jest krytykować przywództwo kościelne na każdym poziomie, o ileż lepiej działałby nasz Kościół i o ileż lepiej wyglądałoby nasze osobiste duchowe życie, gdybyśmy, zamiast narzekać, wstawiali się za naszych przywódców i polecali ich Bogu, gdy nie zgadzamy się z nimi?

Ta historia zaczyna się dobrze. Izraelici wreszcie dotarli do granicy Kanaanu i wysłali dwunastu zwiadowców, aby obejrzelili kraj. Ich sprawozdanie przeszło najśmielsze oczekiwania.

Przeczytaj sprawozdanie znajdujące się w Lb 13,27-33. Co sprawiło, że Izraelici poczuli się zawiedzeni?

Pomimo wsparcia sprawy Bożej przez Kaleba głosy niedowiarków i wątpliwych przeważały. Izraelici nie wyruszyli na podbój obiecanej krainy. Będąc zaniepokojeni sytuacją, woleli płakać i narzekać, zamiast maszerować z okrzykiem zwycięstwa.

Gdy pozwalamy, by niepokój opanował nasze serca, to trudno nam iść naprzód w wierze. Niepokój wpływa nie tylko na nasze emocje. Naukowcy twierdzą bowiem, że istnieje ścisła zależność przyczynowo-skutkowa między brakiem odpoczynku (w tym brakiem snu) a złymi decyzjami, które prowadzą do otyłości, nałogów oraz coraz większej nerwowości i niezadowolenia.

Przeczytaj Lb 14,1-10. Co stało się potem?

Sytuacja pogarszała się. Rozpaczliwa prośba Kaleba: „Tylko nie buntujcie się przeciwko Panu” (Lb 14,9), nie została wysłuchana i całe zgromadzenie gotowało się do ukamienowania przywódców. Niepokój prowadzi do buntu, a bunt ostatecznie prowadzi do śmierci.

„Zdraycy głośno oskarżali Kaleba i Jozuego i podniósł się krzyk, by ich ukamienować. Obłąkany motłoch chwycił kamienie, by uśmiercić wiernych mężów. Rzucili się naprzód w szaleńczym wyciem, gdy nagle kamienie wypadły im z rąk. Zamilkli i zaczęli się trząść ze strachu. Bóg interweniował i udaremnił ich mordercze zamiary. Chwała Jego obecności jak płonące światło oświetliła świątynię. Cały lud otrzymał znak od Pana. Oto objawił się Ktoś potężniejszy od nich i nikt nie ośmielił się trwać w uporze. Wywiadowcy, którzy złożyli fałszywe sprawozdanie, ogarnięci strachem co tchu uciekli do swych namiotów”⁹.

Wtedy chwała Pańska ukazała się Izraelitom. Gdy czytamy sprawozdanie biblijne zamieszczone w 14. rozdziale *Księgi Liczb*, wydaje się, jakby cała scena zamarła, a my słyszymy osobistą rozmowę Boga z Mojżeszem. Bóg stwierdził, że choć kamienie zostały przygotowane przeciwko Mojżeszowi, Kalebowi i Jozuemu, ostatecznie bunt był skierowany przeciwko Niemu.

⁹ Ellen G. White, *Wybrańcy Boga*, Warszawa 2018, wyd. 2, s. 287.

Jaką propozycję złożył Bóg Mojżeszowi po buncie ludu? Przeczytaj Lb 14,11-12.

Bóg zaproponował, że zgładzi Izraelitów, a z potomków Mojżesza uczyni nowy naród.

Jak Mojżesz zareagował na bunt Izraelitów nie tylko przeciwko niemu, ale przede wszystkim przeciwko Bogu? (Zob. Lb 14,13-19).

W tej dramatycznej sytuacji sługa Boży pokazał, ile jest naprawdę wart. Odpowiedź Mojżesza zapisana na kartach Słowa Bożego wskazuje na Pośrednika niemal półtora tysiąca lat później wstawiającego się za swoimi uczniami, którzy wkrótce mieli się od Niego odwrócić (zob. 17. rozdział *Ewangelii Jana*). W postawie Mojżesza teolodzy i zwykli ludzie studiujący *Biblię* dostrzegają przykład tego, co Chrystus czyni dla ludzkości. Nasze winy, podobnie jak wina Izraelitów, są oczywiste. A jednak Mojżesz prosił Boga o przebaczenie dla nich „według wielkości twojej łaski” (Lb 14,19). Jak Pan wysłuchał wówczas Mojżesza, tak i dzisiaj przebacza nam z powodu Jezusa na mocy Jego śmierci, zmartwychwstania i wstawiennictwa za nas.

Mojżesz poprosił Pana:

— „Odpuść przeto winę tego ludu według wielkości twojej łaski, jak już przebaczałeś ludowi temu od czasu wyjścia z Egiptu aż dotąd” (Lb 14,19).

Łaska pokonuje bunt i niepokój, gasząc ich przyczynę. Przebaczenie oferuje prawdziwy nowy początek.

Jednak łaska nigdy nie jest tania — ma swoją cenę. Choć Izraelici otrzymali przebaczenie, to jednak mieli ponieść skutki swojego buntu. To pokolenie nie miało wkroczyć do Ziemi Obiecanej (zob. Lb 14,20-23).

Bóg troszczył się o nich przez 38 kolejnych lat pobytu na pustyni. Karmił ich, przemawiał do nich ze świątyni, był przy nich i prowadził ich. Jednak wszyscy oni mieli umrzeć, a nowe i młode pokolenie miało przejąć ich obowiązki i znaleźć odpoczynek w Ziemi Obiecanej.

Wydaje się, że była to kara, choć w rzeczywistości był to przejaw łaski. Jak bowiem to stare i bojaźliwe pokolenie miało zdobyć potężne kananejskie miasta, skoro nie nauczyło się ufać Bogu? Jak miało ono stać się światłością dla innych narodów, skoro samo potykało się w ciemności?

Jakich trudnych lekcji nauczyłeś się, ponosząc skutki grzechów, które ci przebaczone?

Jakie podobieństwa dostrzegasz między wędrówką Izraelitów po pustyni a życiem ludu Bożego przed powtórным przyjściem Jezusa? (Zob. 1 Kor 10,1-11).

Na przestrzeni dziejów lud Boży wędrował przez pustynię w poszukiwaniu Ziemi Obiecanej. Ta pustynia różnie wyglądała. Obecnie wygląda jak niekończący się medialny potok, natłok sprzecznych przesłań i ryk jałowej rozrywki. Ta jałowa pustynia sprzedaje nam pornografię jako miłość, a materializm jako rzekome rozwiązanie naszych problemów, wciskając nam, że gdybyśmy tylko byli nieco bardziej sprawni, trochę młodszy oraz bardziej wpływowi i seksowni, to wówczas wszystkie nasze problemy dałoby się rozwiązać.

Podobnie jak to było w przypadku Izraelitów, jesteśmy zniecierpliwieni w naszym poszukiwaniu pokoju, szukając go nie tam, gdzie można go znaleźć.

Jak Izraelici zareagowali na sąd Boży w Lb 14,39-45?

Reakcja Izraelitów na sąd Boży jest typowa. Powiedzieli oni:

— „Teraz gotowiśmy pójść na to miejsce, o którym mówił Pan; myśmy bowiem zgrzeszyli” (Lb 14,40).

Połowiczne zaangażowanie jest jak nieskuteczna szczepionka — nie działa. Obecnie lekarze zalecają szczepienie przeciwko wirusowemu zapaleniu wątroby typu B już w pierwszej dobie po narodzeniu dziecka. Ale to tylko początek. Jeśli ten pierwszy zastrzyk nie zostanie uzupełniony dwiema lub trzema dawkami szczepionki podanymi w odpowiednim czasie i odpowiedniej dawce, to nie zapewni ochrony przed tą chorobą.

Buntownicza zmiana, jaka się dokonała w umysłach Izraelitów, opisana w ostatnich wersach 14. rozdziału *Księgi Liczb*, doprowadziła do śmierci i rozczarowania tych, którzy odrzucili nowe Boże wskazówki i uparcie usiłowali ruszyć do ataku bez skrzyni przymierza i kierownictwa Mojżesza.

Zarozumiałość jest kosztowna, bo często prowadzi do śmierci. Nierzadko jest powodowana lękiem. Ponieważ czegoś się boimy, podejmujemy decyzje, których później żałujemy.

Przypomnij sobie, jakie skutki przynosiło twoje działanie, gdy działałeś z wiarą, a jakie, gdy działałeś pod wpływem zarozumiałości. Na czym polegała najważniejsza różnica?

DO DALSZEGO STUDIUM

„Zdawało się teraz, że lud szczerze żałuje za swoje grzeszne postępowanie, ale był to raczej smutek z powodu skutków jego przestępstw niż uświadomienie sobie swojej niewdzięczności i nieposłuszeństwa. Gdy zaś [Izraelici] doszli do wniosku, że Bóg nie zmieni swego postanowienia, zapanowała na nowo samowola i oświadczyli, że nie wrócą na pustynię. Bóg, rozkazując im wycofać się z ziemi wrogów, poddał próbie ich pozorną uległość i dowiódł, że nie była prawdziwa. Wiedzieli, że ciężko zgrzeszyli, pozwalając, by nieprzemysłane uczucia sprawowały nad nimi kontrolę, i dążąc do ukamienowania wywiadowców, którzy nakłaniali ich, by byli posłuszni Bogu. Byli przerażeni jedynie dlatego, że odkryli, iż popełnili straszną pomyłkę, której konsekwencje okazały się dla nich fatalne. Lecz serca ich były niezmienione i potrzebowali jedynie pretekstu, by przy jakiejś okazji wybuchnąć w podobny sposób. Taka sposobność nadarzyła się im, gdy Mojżesz, w imię autorytetu Bożego, nakazał im wrócić na pustynię”¹⁰.

„Wiara nie ma nic wspólnego z zarozumiałością, ponieważ prawdziwa wiara przed nią chroni. Zarozumiałość to szatański falsyfikat wiary. Wiara domaga się Bożych obietnic i przynosi owoce posłuszeństwa. Zarozumiałość również opiera się na obietnicach, lecz — za przykładem szatana — używa ich do usprawiedliwiania występku. Wiara mogłaby doprowadzić naszych pierwszych rodziców do ufności w miłość Boga i do posłuszeństwa Jego przykazaniom. Zarozumiałość doprowadziła ich do przestąpienia Jego prawa, mniemali bowiem, że wielka miłość Boga uchroni ich przed konsekwencjami grzechu. Wiara nie polega na domaganiu się względów nieba bez spełnienia warunków, na jakich udzielana jest łaska. Prawdziwa wiara ma swą podstawę w przyrzeczeniach i klauzulach *Pisma [Świętego]*”¹¹.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Podczas pierwszej części nabożeństwa sobotniego omów różnicę między wiarą a zarozumiałością/bezczelnością. Dlaczego podbój Kanaanu początkowo mógłby być rozumiany jako akt wiary, a później, gdy Izraelici zaatakowali pogan samowolnie, był przejawem zarozumiałości/bezczelności? Jaką rolę odgrywają pobudki serca i okoliczności w rozróżnianiu między wiarą a zarozumiałością/bezczelnością?

2. Zastanów się nad faktem, że choć grzech może zostać przebaczony, to jednak musimy doświadczyć jego skutków. Jak możesz pomóc tym, którzy wiedzą, że im przebaczone, ale muszą się zmagać z następstwami grzechu, które źle oddziałują na nich i ich bliskich?

¹⁰ Ellen G. White, *Wybrańcy Boga*, Warszawa 2018, wyd. 2, s. 288.

¹¹ *Taż, Życie Jezusa*, Warszawa 2018, wyd. 16, s. 89-90.